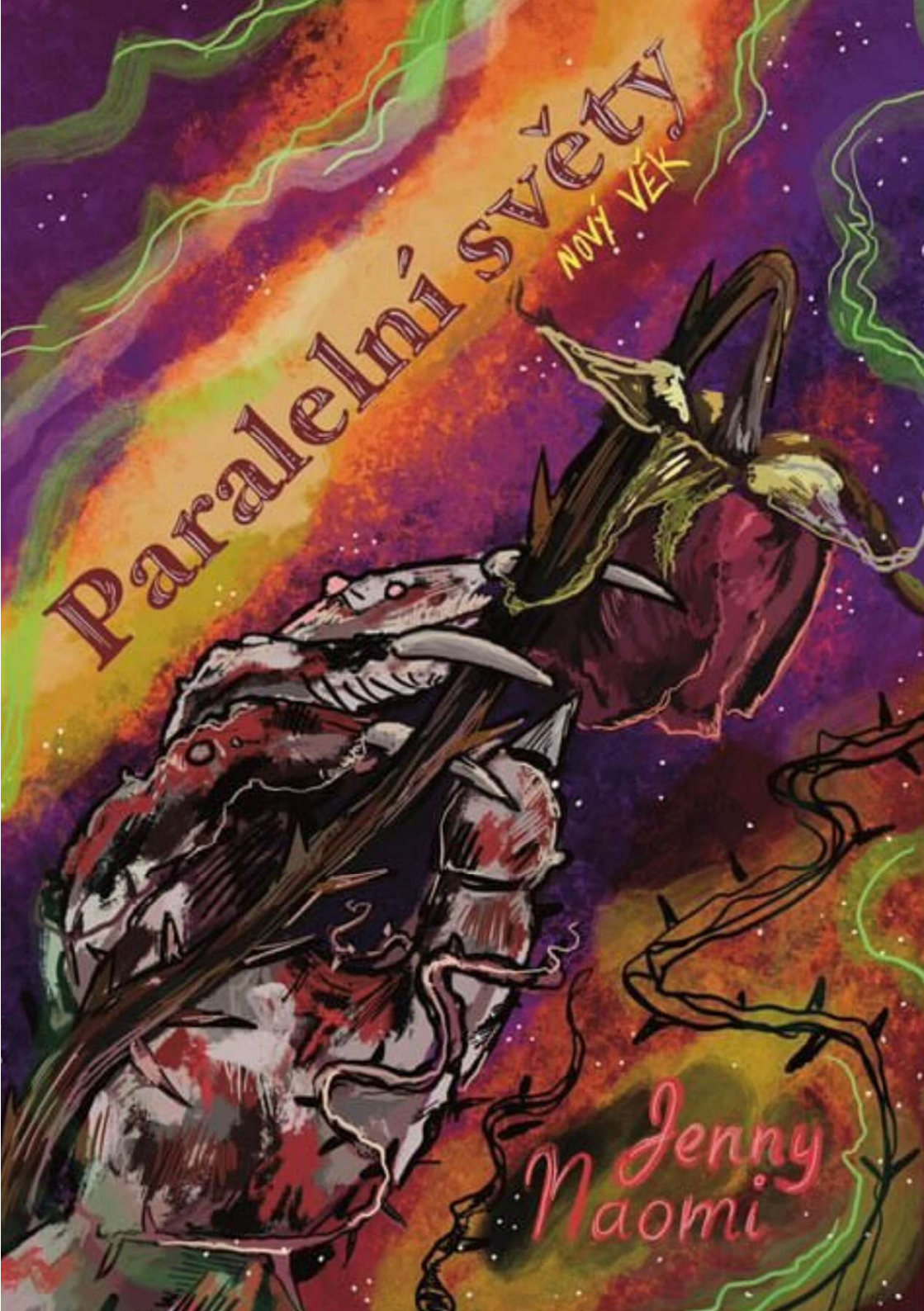

Paralelní světy

NOVÝ VĚK

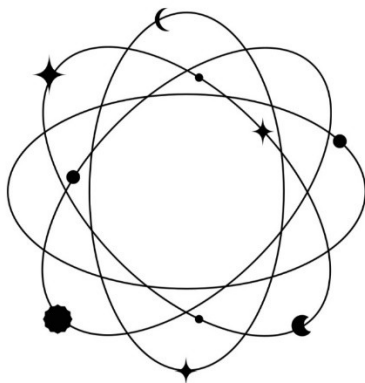

Jenny
Naomi

Paralelní světy

Nový věk

Jenny Naomi

Brno, 2026
Nakladatelství © SOLIS, 2024
Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 132. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Jenny Naomi
Obálka a grafika © Barb Rýdl
Redakce a korekce: Tomáš Rejc, Marie Přímá
Stylistika a kontrola: Monika Kurucová, Kristýna Tichá

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN
978-80-88525-19-6 epub
978-80-88525-18-9 PDF

Anotace

Neuplynul jediný den, kdy bych nečekal na Jaye-mengův návrat.

Vše v Edesu se postupně měnilo a můj čas se krátil.

Neporušitelný slib si žádal moji smrt. Utíkat před ní už zkrátka nestačilo.

Skalní mniši se stávali mou jedinou nadějí na záchranu. Jejich černá magie by snad dokázala přivést mého bratra zpátky a vše by mohlo být jako dřív.

To jsem ale ještě netušil, že bude tolik k nepoznání...

Prolog Mammon

Nepříjemný skřípot mě vytrhl ze spánku. Měl jsem pocit, že ožívá. Jako ozvěna rozléhající se po prostoru.

Komnatu ozařovaly pouhé čtyři vyhasínající svíce. Za doprovodu studeného vánku se vedle postele zjevila zahalená silueta stínící jediný kus světla v mé blízkosti.

Plný zvědavosti jsem hleděl na právě nataženou, nezvykle bledou dlaň s rudými vystouplými žilami.

Necítil jsem strach. Právě naopak. Znetvořená paže mne fascinovala.

„Půjďme spolu ven?“ pokoušel jsem se pochopit její záměr. Sedal jsem si a pomalu ze sebe sunul deku k zemi.

Přikývnutí mě potěšilo, takže jsem roztáhl rty do úsměvu. Tehdy mě dlaň chytla za ruku a už nepustila.

Z jemného stisku jsem vnímal chlad i lásku ke všemu živému.

Tahle silueta se mi skutečně líbila. Byla neokoukaná, zajímavá. Zatočil jsem o ní vědět víc.

Rudé dlouhé špičaté nehty prozrazovaly, že se pod kápi ukrývá žena. Něco mi říkalo, že je nádherná a hodná. Chtěl jsem ji následovat, ať už její kroky půjdou kamkoliv.

Neohroženě mě odváděla pryč z mého domova, aniž by nás zpozorovali. Až mnohem dál, v rozpraskané mrtvé pustině, jsem zaznamenal, jak kolem nás umírají démoni. A stačilo k tomu tak málo... Jenom se přiblížit.

Tlumeně kvíleli. Pak už jen padala na zem nehybná těla.

„Kam jdeme? Maminka se bude zlobit.“

Náhle se zastavila a sklopila ke mně zrak. Cítil jsem, jak mě její oči propalují, avšak v kápi nešlo zahlédnout víc než děsivou tmou.

„Důvěřuj mi, dítě.“ Její hlas zněl jako zpěv tisíce andělů. Doprovázely ho ozvěny, které se postupně ztrácely v prázdnotě Nicoty.

Náhle se otočila a nějakou dobu zůstala jako kamenná socha. Znervózněla. Stisk zesílila, víc neotálela a přidala do kroku. Měla namířeno do labyrintu spletitých cest skalních jeskyní.

Bez řečí jsem následoval její kroky, ale přišlo mi, že se vzdalujeme. „Kam jdeme?“

Soustředila se na cestu a já posmutněl. Dal bych cokoliv za to slyšet ještě jednou zpívat tisíce andělů.

Kličkovali jsme labyrintem, dokud mě nezavedla do jeskynního sálu.

Ztrácel jsem slova. Tajil dech. Úžasem valil oči.

U nosné zdi rotovalo cosi velkého a neznámého. Míjely se v tom záplavy barev a tančících tvarů, které mě k sobě vábily svou silnou magií.

Sklopila ke mně svůj pohled. Pohládila mě po tváři tak jemně, jako by se bála, že mi svými nehty rozdrásá obličej. „Uteč, vyvolený. Schověj se daleko. Tam, kde tě nenajdou! Vrátiš-li se, zabijí tě.“

„Kdo by –“ Studený dotek na mé hrudi umlčel vyptávání. Lehké strčení doprovodil můj polekaný výkřik.

Nepřipravený jsem padal trhlinou na druhou stranu. Do bezpečí. Přesně, jak neznámá žena chtěla. Aniž bych tušil, co tam na mě čeká.

V mysli se mi opakovalo pouze jediné: *Schověj se daleko. Tam, kde tě nenajdou!*

Ovinula mě další náruč pestrých barev. Jako bych se rozkládal a znova se sestavoval. Slábl jsem. Barvy se seskupovaly, mé vyčerpané oči rozeznávaly krajinu, a já cítil, že jsem na svou záchranu použil magii.

A pak se zjevil obrys. Lidský. Můj zachránce. Prál bych si, aby utlumil ten děsivý zmatek v hlavě.

Kapitola I. – Nicota Jaye-meng

Před sto dvaceti lety:

Popadl jsem se za hrud' a lapal po dechu. Slzy pálily v očích. Drtivá, neviditelná síla, trhala mou duši na kusy jako drápy.

Zhmotňující se představy mnou procházely jako emocionální vír. Děs. Slabost. Ale taky vzrušení. Cílevědomost.

Melone! křičel jsem na něj v duchu, protože rty nereagovaly.

Obraz jeho těla v kaluži krve mě paralyzoval. Stál jsem nehnutě nad jeho tělem, odhodlaný, a přesto rozechvělý. Krmil jsem se všemi nahromaděnými touhami: Ničit, zabíjet, žít. Na ničem jiném nezáleželo.

Podivná vize mě opustila v momentě, kdy mě pevně chytil Rammun. „To nic, bráško, jsem tady.“

Zprvu mě panika ochromila. Tohle pekelné místo mi připomnělo moc neporušitelného slibu a vše, co s ním souviselo. A krvavá vize mi navracela část vzpomínek a s nimi i ztracenou sebejistotu.

Neptal jsem se, jak je to možné. Přijímal jsem je s pokorou a stávaly se mým malým tajemstvím.

„Jsem tady. Nejsi sám,“ opakoval a já si začínal zase věřit. Vůbec nevadilo, že mi mnohé tajil. Byl dobrým člověkem, který udělal chybu. Věděl jsem, že mé ztráty vzpomínek začal litovat hned, co zjistil, že mi s nimi sebral taky osobnost.

Jen věřil, že dělá správnou věc.

Otrkal jsem se a rozhlédl. Hořící louče ozařovaly jeskyni, kterou podpíralo šest nosných drolících se sloupů. Stíny děsivě tančily kolem nás. Zůstal jsem ve střehu, připraven kdykoliv zhmotnit svůj meč a začít se bránit.

Pohledem jsem zavadil o Rammuna. „Pomůžu ti. Na oplátku pak pomoz ty mně,“ zašeptal jsem odhodlaně a pevně, bez možnosti vyjednávat.

„O čem to, prosím tě, mluvíš?“ přiklonil se k tišší mluvě.

„Důvod, proč jsi skončil ukrytý v mém podvědomí... čím dříve ti pomůžu, tím dříve se budu moct vrátit.“

„Na začátek se uklidni.“

Zakroutil jsem hlavou. Možná jsem na pár dní vypadal jako naprosto bezvýznamné naivní děcko, ale jenom proto, že jsem byl zmatený a naprosto bezbranný. To se změnilo. Nicota mě změnila.

„Prošel jsem trhlinou jenom kvůli tobě. Cítil jsem, že mě potřebuješ, tak buď ke mně upřímný a řekni, na co mě potřebuješ.“ Hlas mi přeskakoval z běžného do vrčícího, výhružného a děsivého. Uvnitř mě se hromadilo nebezpečné napětí, navenek jsem se ale cítil jako znovuzrozený. „Co... co je to za pocit?“ Mírně jsem zaváhal.

Rammun mě poplácal po rameni. „Dýchej. Tohle přesně je Nicota... Někdy tě svede na scestí a bude zkoušet, kolik toho ustojíš. Za nic na světě nedovol, aby se k tobě dostala moc blízko! Podlehneš-li, pohltí tě. Pokud jsi rozhodnutý mi pomoci, fajn. Nauč se přežít a bojovat. Až to zvládneš, promluvíme si.“

Kapitola II. – Edes Melon

„Jaye...“ Náhle, jako bych neměl, co říct. Nic, co by ho zastavilo.

„Prosím, už se vzdej. Kdybych chtěl utéct od Rammuna, uteču už dávno. Jsem v pořádku tak, jak jsem.“

„Tohle myslíš vážně?“

„Je mi líto,“ v ruce se mu zhmotnil meč, jehož ostří mě už jednou poranilo, „musíš ustoupit.“ Přemístil se na dosah ruky a bez sebemenšího zaváhání bodl. „Promiň, Melone.“

Trhlina stála opodál a já nemohl nic než se skácet k zemi a paralyzovaný sledovat, jak bytost, s kterou jsem propojený, odchází pryč.

„Jaye,“ zazoufal jsem třesoucím se hlasem. „Nedělej... nedělej to! Vůbec nevíš, co svým odchodem způsobíš!“

„Jaye!“ s výkřikem jsem natáhl ruku před sebe a vyšvihl se do sedu. Splavený potem jsem se pokoušel popadnout dech.

Byla tady zase... noc co noc. Noční můra, která mě od onoho osudného dne děsila a nepřestávala mi připomínat největší selhání mého života.

Připomínala mi, jak se tehdy matčin neporušitelný slib rozplynul a já se mohl zase nadechnout. Prázdnější než kdy dříve.

Pomalé masírování bolavých spánků doprovázelo několik utrápených povzdechů. Je jedno jak dlouhá doba uplyne, stesk po rodině je stále silnější.

Po padesáti letech jsem přestal počítat. Uvědomoval jsem si léta, která mi ubíhala mezi prsty, a s nimi skutečnost, že byla v porovnání s tím, kolik jich na mě ještě čekalo, pouhopouhým zrnkem prachu.

„Jak se tam asi máš, Jayi?“ ptal jsem se do vzduchu, jako každé ráno, ale bez odezvy.

I dnes, jako bych cítil bolest, která ho sužovala. Samozřejmě... Byl přece ztracen v Nicotě. Ve světě, kam se nikdo od nás nikdy v životě neodvážil.

S jeho odchodem se uzavřela každá trhlina, o které jsme věděli. Dostat ho zpátky do Edesu začalo být nemožné.

Pomalým krokem jsem si to namířil k obrovským oknům královské komnaty.

Snažil jsem se. Opravdu ano. Nešlo si zvyknout.

Ani zpřístupnit magii a dát lidem možnost objevovat, co dokážou, mi radost do života nevrátilo. Umíral jsem. Postupně. Buňku po buňce.

„Králi.“ Arné. Jediný adept na rádce v mém okolí. Tehdy jsem se nemusel rozmýšlet nijak dlouho.

„A-ano?“

„Ptá se, kdy ji navštívíte, pane,“ zašeptal opatrně. „Už je to doba, kdy jste ji viděl naposledy.“

Pozvedl jsem obočí a neodolal povrchnímu uchechtnutí. „Nemíním s ní mít nic společného. Je naživu jenom proto, že jsem dal slib.“

„Rozumím. Věřte, že vás chápu.“ Držel oči u země, což mě nutilo se lehce pousmát.

„Nepotřebuju přehnané formality. Potřebuju jen přítele, na kterého se mohu spolehnout. Tak se přestaň tolik snažit a uklidni se, dobře?“

„Obávám se, že na to nejsem ten pravý, ale víte, že se snažím. Něco, co byste dnešní den rád podnikl, pane?“ změnil téma tak rychle. Neměl jsem mu však jeho rozhodnutí za zlé.

„Jako každý den.“ Otočen k výhledu okna jsem se postupně ztrácel v myšlenkách o možné naději.

„Mohu být v něčem nápomocen, pane?“

„Dnes máš u ní hlídku, že ano? Nezapomeň... Nedívej se jí do očí. Je nebezpečná!“

„Zvládl jsem to jindy, zvládnou to i dnes,“ poklonil se a projevil další várku úcty k mojí osobě. „Nezklamou vás, králi.“

Za zvuků kopyt jsem míjel svůj milovaný lid a vedl svého bělouše do Temného lesa. Ozvěny dusotu plašily zvěř i jiné tvory, kteří v těchto končinách žily.

Nakonec jsme stanuli na nejvyšším kopci pět mil za lesem. Bělouš funěl a potřeboval si odpočinout. Po celá staletí, den za dnem, jsem pozoroval chátrající most, za nímž se zvedaly první duny. A s nimi i vzpomínky na den, kdy se všechno kolem mě ponořilo do temnoty.

Nevím, proč jsi odešel. Proč jsi tak riskoval. Ale věřím, že víš něco, co já ne. A pokud bys mohl... pokud tě pustí... vrať se. Prosím. Čekám tu na tebe. Celý Edes čeká...

„Bojím se, že takhle to nefunguje, Melone,“ odpověděl jsem si tiše na vlastní myšlenky a povzdechl si. Pak jsem pohladil svého koně po krku. „Modlitby a víra ho zpátky nepřivedou.“

Povzdech střídal další, znovu a znovu. Pohled na osamělé duny ve mně vyvolával zklamání.

„Tak pojď, Bělouši, vracíme se domů,“ zašeptal jsem mu do nastraženého ucha. Napřímil jsem se a ještě naposledy, v tiché naději, že ho dnes spatřím přicházet, jsem přelétl očima hranici Písečné země. „Třeba zítra, Jayi,“ nevzdával jsem se.

Otočil jsem svého vyčerpaného koně a mrknutím oka nás přenesl do královských stájí, aby se nevyčerpal víc, než bylo nutné.

Seskočil jsem a pohladil bílého hřebce po hlavě. „Odpočiň si, Bělouši. Sloužíš dobře. Hodný kluk,“ hrdě jsem ho poplácal po krku.

Musel jsem něčím zaměstnat mysl. Překonat špatné pocity, které mě nemilosrdně sužovaly.

Zamyslel jsem se, na co se v království zaměřit tentokrát. Bylo vůbec co k řešení?

Kapitola III. – Nicota Jaye-meng

Vnitřní hlas naléhal a já věděl, že mám poslední možnost s ní mluvit. Napravit všechny křivdy, kterých jsme se navzájem dopustili. Odpustit si, začít s novým štítem. Být rodinou, kterou jsme nikdy nebyli.

Ruce se mi chvěly nedočkavostí, ale taky strachem. Snažit se zavděčit a usilovat o jediné procento uznání mě po letech unavilo a v mnohém otrávil.

Vzdej to... Když se rozhodne, nic s ní nehne. Věř mi. I já se zkoušel přimluvit. A to na mě většinou dá, připomnělo se mi varování Rammuna, jen aby mě zase neviděl zklamaného.

Když už mám žít na tomto místě a je mým osudem zůstat, dokud je třeba, chtěl jsem alespoň zjistit, co změnit, aby mě přijala.

Ozvěna mých těžkých kroků utichla až u dveří jedné z nejvyšších komnat. Vzal jsem za kliku a vydechl: „To dáš! Jen klid.“

Další hluboký výdech a už jsem otevíral dveře s hlavou zdviženou a skutečně kontrolovanou sebejistotou. Nemohl jsem si dovolit chybu.

Drze jsem vešel. Bez zaklepání. Bez vyzvání.

„Matko,“ oslovil jsem ji s úctou, ale taky pevně, neústupně. Musí přijmout realitu, které se vyhýbá. I já jsem jejím synem!

Otrávený pohled pro mě nebyl ničím novým. Podobně na mě koukala vlastně pořád. S odporem, otrávená mou existencí. „Zase ty?“

„Jako každý den,“ usmál jsem se jakoby nic a padl na kolena, kousek od židle, na které odpočívala.

„Nemám zájem. Raději zavolej bratra. Musím s ním něco probrat,“ otáčela zrak a já předstíral, že mě svým chováním nezraňuje.

Hluboce jsem si povzdechl. „Rammun dnes nepřijde. Nemá čas.“

„Zmiz odtud.“ Chladná jako led mi připomínala Sirén a její typické chování. Zavrtění na židli značilo, že se brzy neudrží a bude se mě snažit vyhnout násilím.

„Ať udělám cokoliv, nikdy mě nepřijmeš, že ne? Matko,“ šeptal jsem.

Poprvé po dlouhé době mě chytila za tváře a hrubě mi zvedla hlavu tak, aby mi viděla do obličeje. „Nemáš právo mi říkat matko! Nezdědil jsi nic...“ odstrčila mě a zvedla se rozhněvaně na nohy. „Kdykoliv sem přijdeš, připomínáš mi ji.“

Nemělo cenu se obhajovat. Nic, co bych už neslyšel. Srovnávání mě a její sestry ale zkrátka nebylo fér. A přesto jsem ji chápal.

„Prosím, možná je to naposledy, co spolu mluvíme,“ naléhal jsem a v okamžiku, kdy se ke mně odvracela zády, jsem ji popadl za ruku. „Matko, prosím!“

Tělo ztuhlo a mysl se rozložila. Cítil jsem, jak padám do nejtemnější hloubi svého nitra. Ještě dál než stálo podvědomí, ve kterém jsem viděl poprvé svého bratra.

Kolem mě se začala zhmotňovat bílá chodba, lehce křišťálová, možná i mramorová. Jako bych se ocitl v jiném světě.

„Co se to...“ Nezvzládal jsem se zorientovat v čase ani prostoru. Dlouhá chodba, nikdo nikde, když v tom přese mě prošla postava muže. Na okamžik se otočil. Zvládl jsem si ho prohlédnout od hlavy až k patě a nestačil se divit.

Vznešený, tmavovlasý, zlatooký. Když jsem se zaměřil na jeho obličej, byl tak moc podobný... „Rammun?“ Ne. To nebyl Rammun. Jen ta podoba.

Jdi za ním, naváděl mě hlas, který jsem v Nicotě slychával od doby, co jsem do ní zavítal. Ženský jemný tón, jako kamarádka, kterou jsem v životě nezahlédl, a přesto o ní věděl.

Pokaždé poradil správně. A i když mě jeho původ skutečně zajímal, nikdy jsem po něm nepátral. Až příliš jednoduše jsem jej přijal za svou součást a dovolil mu existovat po svém boku.

Poslechl jsem a rozešel se těsně za neznámým, přesně jak hlas navrhoval.

Jako zbloudilá duše jsem bloudil neznámým světem a pokoušel se porozumět tomu, proč obraz před očima problikával, ztrácel se a zase se zaostřoval.

Nezastavuj, uteče ti.

Chvíli jsem stál opodál a čekal, kam se jeho kroky vydají. Když zmizel v tajné chodbě za rozmazaným obrazem, následoval jsem ho. Vydal se po točitých schodech úzké, jemně prosvětlené chodby do přízemí. Na samém konci stála temná místnost plná starých spisů a svitků.

Vešel jsem a rozhlédl se. „Kam šel?“ Nerozuměl jsem tomu. Šel jsem těsně za ním!

„Prokletí Alitmie nezmizelo,“ vyhrkl naléhavý hlas za mými zády. Čísi ruka mě sevřela za rameno tak silně, až jsem pocítil bolest.

Vyděšeně jsem se otočil a urychleně ustoupil do bezpečné zóny. Byl tady! Zíral na mě, jako by se mi chtěl zrakem provrtat do hlavy.

„Poslední potomci zdědili to břímě!“ kázal naléhavě, zhrozeně. „Minulost se bude opakovat. Zánik se blíží!“

Zvedl jsem ruce v obranném gestu. Doufal jsem, že ho nějak uklidním a on mi vše v klidu vysvětlí. „O čem to mluvíte, pane?“

Zaraženě se zahleděl někam za moje záda. Ve stejný okamžik jsem měl pocit, jako by mi na ně cosi dýchalo. Otočit jsem se ale nedokázal.

„Vyvolený?“ Neznámý o dva kroky ustoupil. „Možná přece jen existuje naděje,“ šeptal poblázněným zmateným tónem. „Poslední potomci Karmy a Sirén, posledních z Původních... Nemáte ani tušení... Kráčíte světem s prokletím vašich matek. Osud se vám napsal s vaším prvním nádechem.“

Měl jsem tolik otázek, ale jen na jednu jsem toužil znát odpověď. „Kdo jste?“

Vše kolem se rozplynulo a já jako bych byl vytažen z hloubky mě samého. Nadechl jsem se asi tak, jako bych právě vyplaval nad hladinu v poslední sekundě před ztrátou dechu.

Svíral jsem matčino zápěstí, z kterého našťavaně sklepla mou ruku a varovně zasyčela: „Vypadni!“

„Co znamená prokletí Alitmie?“ šeptal jsem šokovaně a cítil vnitřní chvění. Obraz před očima lital všemi směry, jako by mě roztočili, a já se teď snažil zvyknout na zatočení hlavy.

Karma zprvu mlčela. Hleděli jsme si do očí a oba hledali odpovědi v tom druhém, i když já její obličej v pohybu sotva stíhal.

Nakonec se přece jen otočila ke mně zády. A žádná odpověď, kterou jsem potřeboval. „Zmiz mi z očí.“

Motal jsem se jedinou strmou chodbou v obydlené sopce. Dával jsem si přitom pozor, abych nespádl do propasti kvůli absenci zábradlí. Pokoušel jsem se myslet jenom na to, abych zůstal u stěny a ani za nic se nepokoušel sejít z cesty. Pořád jsem ale uvažoval nad vším, co jsem viděl a slyšel.

Nedávalo to smysl. Proč by mi matka ukazovala právě tohle a pak mě bez vysvětlení vyhodila?

Po paměti jsem vyhledal kliku své komnaty. „Rammune,“ oslovil jsem svého nevíтанého hosta. Za tu dobu jsem si už zvykl. Zval se ke mně do pokoje příliš často, než aby mě ještě někdy překvapil.

„Bože, ty vypadáš.“ Vstal z postele, na které čekal, a přiběhl mi na pomoc. Díky němu jsem se bez obtíží opřel o okraj nízké komody. Zaklonění hlavy mi pomáhalo v lepším nadechnutí. Přestávala se mi točit tak otravně hlava a obraz před očima se vzpamatoval. „Co jsi to zase vyváděl?!“

„Matka,“ vyhrkl jsem v hlubokém nádechu.

„Skutečně?“ slyšel jsem ten našťavaný tón a měl nutkání Karmu bránit dříve, než by ji stačil Rammun vynadat. Popadl jsem ho za rukáv a s obtížemi sklopil zakloněnou hlavu, abych mu viděl do tváře. „Něco mi ukázala. Něco, čemu nerozumím. A pak... mě vyhodila.“

Oba jsme zaslechli řev Bezpáteřníků. Věděli jsme, co jejich nářek znamená. Meškáme, proto je trhá na kusy, aby jejich nelidský jekot zněl v našich uších jako varování.

„Zvládneš to?“ strachoval se tiše, na což jsem beze slova přikývl. Odrazit se od komody bylo sice náročnější, ale s každým dalším krokem tepání hlavy ustávalo. Rozmazaný zrak skoro žádný.

Tohle jsme přece plánovali už tak dlouho!

„Jdeme ho porazit. Jednou pro vždy,“ neodpustil jsem si a věřil, že Abbadona zabijeme. Že my dva na něj stačíme... Jenomže nestačili.

Polapen nepřítelem jsem Nicotě vzdoroval vším, co jsem měl. Nej-
silnější zbraní se ukázaly vzpomínky.

Den za dnem, minutu po minutě, jsem si opakoval, kdo jsem. Svůj
původ, jména nejbližších. Vše jenom proto, abych nezapomněl. Abych
se už úplně neztratil.

Čas i prostor mě mijely. Když bylo jasné, že náš plán selhal, zůstal
jsem, jen abych Rammunovi koupil více času.

Utekl? Žije? Neměl jsem tušení.

Kolik dní uběhlo?

Byl jsem zavřený v temnotě, bez jediné špetky světla, obklopen uši
trhajícím tichem. Nikdo se mnou nemluvil.

Den? Noc? Hodiny? Týdny? Všechno splývalo. A šílenství, jako
kdyby mě dohnalo a lapilo do svých pevných spárů, ze kterých nebylo
úniku.

Možná jsem snil, ale dveře se po nekonečné temnotě znovu otevřely
a ke mně se dostal záchrávě světla.

Ve dveřích ale nestála záchrana, nýbrž pokračování noční můry.

Vládce démonů. Ten, kterého jsem se s bratrem pokusil zničit.

„Věřím, že pod správným vedením bys dokázal neuvěřitelné věci,“
pronesl klidně. „Slib mi věrnost, a já zvažím tvůj osud.“

Vše ostatní zahalil opar zapomnění. Jak jsem nakonec odpověděl?
Řekl jsem vůbec něco? Co dalšího mi stačil říct? Nevím! Nevzpomínám si!

Čekal jsem trest. Popravu. Možná rychlou a milosrdnou. Možná
pomalou a krutou. Skoro to vypadalo, jako kdyby se mi smrt záměrně
vyhýbala už od chvíle, co jsem se narodil.

Když se mlha v mé mysli konečně rozestoupila, stál jsem na okraji
propasti. Nohy se mi třáslly. Nebyla šance se zorientovat. Slyšel jsem
děsivé uchechtnutí za svými zády. Cítil ruce, které mě bez varování
svrhly dolů, aniž bych stačil jakkoliv reagovat.

Pár desítek metrů a já dopadl na úzkou, kamennou stezku vytesanou
do skály. Vlevo stěna příliš vysoká a strmá než aby se po ní kdokoli
vyškrábal na povrch. Vpravo pokračující svah, na jehož dně se líně
vlnila bublající láva, trpělivě čekající na chybu, která by mě stáhla do
její horké náruče.

Tehdy jsem si uvědomil, že jsem uvázl mezi zánikem a celoživotní bezmocí.

„Nekolabuj... nesmíš,“ podporoval jsem se tiše a odolával odpadnutí, které s největší pravděpodobností znamenalo podlehnoutí – proměnit se.

„Vzpamatuj se, Jayei. Ještě máš pro co žít,“ vydýchal jsem nesnesitelně pálivé proudění v žilách, pak se zapřel a začal šplhat vstříc šedočernému oblaku smogu k vrcholu. Jako už tolikrát. Vlhká půda klouzala pod rukama. Nebyla šance udržet se dlouho. Dopad na záda mi na pár chvil vyrazil dech. „Tohle... tohle nikdy... nedokážu,“ kašlal jsem a držel se za pohmožděná žebra.

Zvládneš to.

Těžce jsem se nadechl a zavřel oči. „Melone,“ zašeptal jsem na pokraji svých sil. „Vrátil ses. Proč? Proč se pořád vracíš?“

Od doby, co jsem vězněn v Jámě zapomnění jsem prošel mnohými zjeveními. Nejenom Melon, taky Rammun, matka, viděl jsem i dívku s nevyvinutým parožím a zvířecím zjevem. A to nepočítám ozvěny démonů. Jejich krev na svých rukách, když jsem se musel bránit. Byli to buďto oni, nebo já... Láva způsobovala nepřetržité vysilující horko.

Otevřel jsem oči a zahlédl ho. Zelené vlasy, červené oči, seknutý krvácející loket. V tomto zjevení jsem ho vídával vlastně pořád. A neuběhl den, kdy bych při tom pohledu necítil lítost a strach ze sebe sama.

Nevzdávej to. Čekáme na tebe.

Tohle místo mě velmi rychle naučilo dvě věci. Kdykoliv moje halucinace mluvily, aniž by otevřely pusu, věděl jsem, že jsou dobré, neškodné. Takové, které jsem zrovna potřeboval k přežití.

Pokud by zjevený otevíral pusu, tušil jsem nebezpečí. Tento typ halucinace se snažil shazovat na sebevědomí. Podle Rammuna Nicota dožene jenom slabé a zraněné duše. Ale jenom tehdy, když se svou tíhou nechají zlomit.

Ironicky jsem se pousmál. „Netuším, kolik toho ještě zvládnou. Jsem unavený...“ Na malý okamžik jsem ztratil vůli bojovat a toužil se z celého srdce vzdát.

Cítil jsem, jak se mi slepené vlasy, dlouhé do půl zad, z ničeho nic naježily. Pak přišel tlak z levé strany čela. Roztřesenýma špinavýma rukama jsem nahmatl ostrou špici. Kůže kolem praskala. Krev z rány kapala z tváře na zem.

„Co se to děje? Melone... co to se mnou je?!“ Zachycoval jsem stékající krev do dlaní a propadal panice, ač jsem se jí bránil zuby nehty.

„Nevidíš?“ odpověděl s pobaveným podtónem. Zamrazilo mě. Jeho víze přestávala dávat naději. Přicházelo mé osobní peklo, kterému musím čelit. „Jsi zrůda. Vždycky jsi jí byl. Jen ses ještě nevyvinul. Co takhle to vzdát a proměnit se? Dej Abbadonovi, po čem touží a už nikdy nic nebude bolet.“

„N-ne,“ kroutil jsem hlavou a ve svém momentálním stavu si zacpal uši s přáním, aby už konečně zmizel. „Nechci tě tady. Odejdi. Já se nikdy démonem nestanu, slyšíš!“ vyjekl jsem tak hlasitě, až se má ozvěna dostala do útrob jámy. „Neproměním se...“

Svezl jsem se podél skály a natáhl před sebe třesoucí se ruce. Že jsem měl nehty na několika místech rozdrásané až do masa, mě nepřekvapovalo. Tvar podivně křivých dlaní, jejichž snědá pokožka se měnila v úhelný odstín, ve mně ovšem vzbuzoval obavy.

Zvedl jsem oči k místu, kde ještě před chvílí stál Melon. Jeho obraz byl pryč a v uších se odrážel ženský klidný hlas, který jsem slychával velmi zřídka: *Neboj se toho, co vidíš. Přežij. Jen na tom záleží.*

Špice na mém čele se dala ve chvíli duševního zklidnění do pohybu. Rostla. Zatáčela se. Rozšiřovala se. Trhala kůži na kusy. Trpěl jsem v němé tichosti. Beze scén a zbytečných slz.

Kapitola IV. – Nicota

Rammun

Nervózně jsem pochodoval po jedné z jeskynních místností. Snažil jsem se nechat dlaně v klidu.

Namísto toho jsem si ale věčně přejížděl přes vlasy. Popadal se za hlavu. Mnul ruce v obavách o svého bratra.

Je tomu sotva pár měsíců, co jsem se dozvěděl, že ho skutečně chytili. A nepřešel den, kdy jsem se ho nechystal zachránit.

Nebýt Agary, Abbadonovy dcery, kterou jako mnoho dalších obyvatel Nicoty dohnala proměna, zůstal bych bez jediné informace. Schovaný v její skrýši jsem vyčkával na příležitost. Teď, když jsem věděl, kde po těch letech Mammona drží, musel jsem ho dostat ven.

Agara chrčela a kvílela. Rozuměl jsem jí sotva stěží, ale i přesto chápal, co se mi tady snažila tak usilovně říct.

„Rozumím ti, tetičko, ale snaž se chápat i ty mě. Je tam dole celou věčnost. Pokud ho Nicota dostane, přijdu o bratra. Můžu za to já... To já věřil, že ho dostaneme. Nemůžu ho tam jen tak nechat. Nemůžu si dovolit ho znova ztratit.“ Usedl jsem na obrovský balvan v rohu jeskyně a ztrápeně vydechl.

Z Agařina hrdla vzešlo kňučivé naříkání, doplazila se k mým nohám, vyšplhala se po nich a velmi opatrně, až nejistě, položila hlavu do mého klína. Dalšími zvuky se mě pokoušela odradit od jediného plánu, který mi zbyl.

„Že už je pozdě?“ Smutně jsem se pousmál. „Dost možná. Neuvěřím, dokud neuvidím jeho proměnu na vlastní oči. Pomož mi se dostat do Jámy zapomnění. Moje poslední laskavost. Slibuju.“

Před osmdesáti lety:

Ozval se výbuch jednoho z nejničivějších kouzel, které dokázal Mammon za dobu dvouletého tréninku ovládnout. Nicota se nadobro

stala jeho součástí. Bohužel, i sám Abbadon si všímal neuvěřitelného potenciálu. Ne jednou se mu pokoušel namluvit, že pod jeho kontrolou dokáže nepřemožitelné.

Náhla tlaková vlna se rozvířila do prostoru a smetla několik Bezpátečníků z blízkého okolí. Země duněla ještě dalších deset sekund. Hádal jsem, že jeho kouzlo mohlo zabít víc než jen pět Abbadonových mazlíků.

A nejhorší část toho všeho? Trénovali jsme s vládcem jenom z povinnosti. Neuposlechnout, ukřižuje nás. Nejděsivější trest pro všechny neproměněné.

„Výborně, Mammone!“ Hrdý Abbadon si s rukama za zády stoupnul před brášku a sklonil se k němu. „Nemýlil jsem se! Nicota je ti nakloněna. Využij ji. Naučím tě, jak ji ovládat. Stačí ji jen přijmout.“

„Přijmout?“ zasyčel a koutky úst mu zacukaly do křivého úsměvu. „Přijmout Nicotu znamená zabít tebe!“

Mammon. Můj malý hodný bráška... On si svou nalezenou zkaženou moc užíval! Zbrklý a sebejistý vypustil z dlaní další várku tlakové vlny. Jenom zázrakem se mi vyhnula, ale bohužel začínala zanikat v neviditelné bariéře našeho prohnílého vládce.

Abbadonův smích mi naježil chlupy na zátylku. „Pokloň se a vše bude zapomenuto. Vzduch mi zlomím tě.“

Mammon vyvolal meč, jehož ostří drze namířil na našeho pána. Postavil se do bojové pozice a klidně pronesl: „Nemám zájem.“ Tlak v okolí ztěžkl. Nedalo se dýchat ani se pohnout.

Útok tisíce mečů. Pouhá iluze a přesto smrtící. Kouzlo, které se učil, ale nikdy ho nezvládl.

„Mammone, Mammone, ne! Nezvládneš to!“

„Poslechni bratra, hochu. Pro jednu má pravdu. Na to, abys mě zabil, nejsi příliš silný. Ani chytrý.“ Ze spálených pařátů mu vylézalo nespočet brouků smrtihlavů.

„Ty běž. Utíkej,“ zašeptal ke mně Mammon, odstrčil mě a kouzlem z meče rozvířil kolem sebe a Abbadona vrstvu hustě žluté, smogové mlhoviny. Slyšel jsem jenom narážení ocele o tvrdou zem. „Běž! Jsem hned za tebou!“

V mlhovině probíhalo Mammonovo kouzlo. Příliš nebezpečné, abych mohl vejít a stáhnout ho s sebou. Pamatuju si jen, že jsem mu věřil.

Beze strachu, bez výčitek, jsem začal utíkat pryč. Jako by neviditelné síly naléhaly, abych šel, dokud ještě můžu.

Mammon, jak jsem se v bezpečí stačil po týdnech čekání dozvědět, to štěstí neměl...

„Nechal jsem ho v pařátech Abbadona, aniž bych myslel na následky. A já vím jistě, že podobného činu bych se z vlastní vůle nikdy nedopustil. Co se mi před léty stalo? Co mi uniká?“

Nebylo by to poprvé, kdy jsem s Agarou rozebíral poslední momenty strávené vedle svého brášky. Ta jako vždy něco zamručela. Škubavými pomalými pohyby vyhazovala jeden krční obratel za druhým, dokud se na mě konečně nepodívala těma svýma prázdnýma očima.

„O mě se neboj. To mého bratra chytili,“ povzdechl jsem si pln výčitek. Nebylo dne, kdy jsem se netrestal, že jsem ho tam tak zbaběle nechal.

Agara se odtáhla a uchopila do jediné končetiny pískovec. Rozdrtila ho před mýma nohama a klepajícím se ukazováčkem začala psát do písku.

„Vyvolený,“ přečetl jsem, když ono slovo podtrhla a opět na mě zvedla hlavu. „Jak jako vyvolený? Co to má znamenat?!“

Agara posmutněla, setřela své písmo kostnatou pěstí a nahradila ho dalším.

„Smrt?“ zhrozil jsem se. „Vyvolený, smrt... Hrozí mu snad něco? Řekni, víš o něm něco víc?!“

Tentokrát zakroutila hlavou. Věděla o mém bratru mnoho, jako o každém z nás, ale ani ona nevěděla všechno. Stočila hlavu k temnotě spletených chodeb skal, ve které jsme se ukrývali. Věťřila do vzduchu, pak se naježila. „Poz-dě,“ zachraptěla, „pro-proměna... započala.“ Z otevřené pusy už pak jen vycházely bublavé chrčivé zvuky, jako by se topila ve vlastní krvi.

„Nenamáhej se.“ S povzdechem jsem ji popadl za křehké propadlé tváře a uklidňoval ji přejížděním palci po lícních kostech. „Zachráním ho. Ukaž mi, jak se dostanu tam dolů. Zbytek nech na mě.“

Kapitola V. – Edes Arné

„Nedívej se jí do očí, nedívej se jí do očí, nedívej se jí do očí!“ opakoval jsem si stále dokola.

Byla skutečně nebezpečná. Ne jednoho z hlídky očarovala a snažila se, aby ji pustil ze řetězů. Naštěstí... Každý vždycky odolal.

Zhluboka jsem se nadechl. Zapálil jsem louč a chystal se vejít do nejvyšší věže. Ošil jsem se a otočil klíčem, který při každém správném úhlu odemkl jeden z šesti zámků.

„Nedívej se jí do očí!“ vydechl jsem nervózním, šeptajícím tónem. Dveře se hned na to důsledkem odemčení pootevřely.

Vešel jsem. Se sklopenou hlavu, dávaje si pozor, aby se naše pohledy nestřetly.

Ztemnělým místem se rozlehl znuděný povzdech. Pár sekund na to zazněl klidný a líbezný hlasem dívky: „Jaké zklamání. Já skutečně doufala, že Melon tentokrát přijde.“

„Náš král má spoustu práce, Eleanor,“ bránil jsem svého pána, posadil se před vyrytou čáru do podlahy, za kterou jsem přisunul táč s chlebem a malou mísou trhaného masa.

Přijala jídlo. Mezi sousty zamručela ukřivděné: „Chci odpovědi, Arné. Jak dlouho mě tady ještě plánuje držet? Já nepatřím do okovů a on to ví!“

„Obávám se, že vám nemíní odpouštět. Tuhle celu neopustíte.“ Nejistý a zmatený jsem odolával rostoucímu nutkání se podívat.

Něco se do mé hlavy nahlodávalo. A nedovolovalo, abych myslel jasně.

Znělo to jako hlas přírody. Doprovázelo ho šustění a hučení lesních prostorů.

Pozvedl jsem hlavu. Nevzdával jsem se. Nepodléhal. I když to šlo skutečně těžko.

„Já přece nemůžu za to, že to nevydržela, Arné. Opravdu jsem chtěla žít! Využila jsem ji, abych se vrátila? Ano. Její smrt jsem ale nezavinila.“

„Je mi líto, Eleanor. Návštěvní hodiny jsou u konce,“ polknul jsem a udělal krok vzad.

Paroží, které na mě koukalo z periferního pohledu, mě neskutečně fascinovalo. Tak dlouho jsem žádného dalšího Lesňana neviděl, až mě zlomila samotná zvědavost. Hlava se mi začala zvedat naprosto sama. Jako by se mi duše Sirén dostávala pod kůži a svou mocí mě nutila dělat vše, co jen chtěla.

„Klidně si mě prohlédni. Neublížím ti,“ našeptávala a já poslechl. „Koukni se. Jen se podívej, co mi provedl! Myslíš, že je to fér?“

Mrkal jsem na křehkou bytost v řetězech. Zranitelnou, pohozenou do špinavého koutu a uzamknutou v chladné samotě.

Plavé dlouhé rovné vlasy s bílými prameny zamotané v majestátním paroží. Bledá pokožka. Žluté hluboké oči poděděné po zesnulé matce. Tělo ovinuté v šedém špinavém pytlí, který možná kdysi dávno představoval hrubější ošacení, aby netrpěla zimou. Špinavá, zanedbaná. A přesto ji moje oči viděly jako zjevení čiré krásy a čistoty.

Po pár sekundách jsem zavřel oči a odvrátil zrak. Neuposlechl jsem králův rozkaz! Podíval jsem se!

„Jsi první, kdo se na mě dívá a nevidí ve mně monstrum. Máš ryzí srdce.“

Ten líbezný uklidňující hlas bych mohl poslouchat hodiny. Zatřepal jsem hlavou a chybělo málo, abych se neudeřil fackou. „Neměl bych se s vámi bavit, madam.“

Otočil jsem se k ní zády. Jen nohy neposlouchaly.

„Vím, čeho se bojíš. Byla jsem jen dítě. Nezvládala jsem svou sílu.“

Nechtěně jsem si vzpomněl na dobu Eleanořina dětství. Sedmileté děvče trestající každého, kdo nebyl podle jejích představ.

Mnohé z obětí stačila uštvat k smrti.

Zejména své vrstevníky.

Melonovi tehdy trvalo měsíce, než zjistil, že za podivnými vraždami stála malá nevinná dívka s andělskou tváří. A slib Tilly, že se o dítě postará a vychová jej, musel tímto porušit. Namísto něj uvěznil

Eleanor daleko od lidí. Bez možnosti opustit celu a vyjít zpátky na světlo.

„A přesto vám nemíní odpustit,“ reagoval jsem přes rozechvělé rty, které málem nepustily má slova z úst.

Vyklouzl jsem urychleně ven z cely a zapečetil všech šest zámků. Teprve potom jsem přiložil čelo na studený kov a zhluboka se vydýchával. Ozvěny lesa v hlavě mě neopouštěly. A v jejich pozadí Eleanorin líbezný hlásek plný útěchy.